

Életrajzi pályázat
élet.történet.

Dodó élete_2025

Dodó élete 2025

43 és 49. Ennyi idősek voltak a szüleim, amikor azzal, hogy megszülettem egy óriási kihívás előtt álltak. Egy új élet vette kezdetét számukra. Ekkorra már két idősebb nővéremet elindították az élet útján, de velem ennyi idős korukra mégsem voltak teljesen biztosak abban, mit vállaltak.

Na de vissza a kezdetekhez!

Az én drága szüleim nem tervezték már, hogy egy újabb poronttyal bővül majd a család, azaz inkább már csak unokákra számítottak.

Volt egy átmúlatott este, ahol megfélekedezve a korukról igencsak jól érezték magukat egy családi esemény alkalmával.

Születésemet megelőzte 9 hónap, ahol nagy hangsúlyt kapott a félelem a kétség és a bizonytalanság. Érdekes lehet, hogy ezzel jellemeztem az előtte lévő időszakot, de ennek megvan az oka.

Édesapám mellett, hogy idősebb volt, már hosszú ideje 100 %-os vakként élte az életét, ráadásul mindemellett nem igazán lehet azt mondani, hogy jómódúak voltunk. Anyukám, aki úgyszintén idősebb volt az akkori átlag Édesanyáknál, egy darabig nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy Ő márpedig terhes. Próbálta leplezni mindenféleképpen.

Nem szeretett volna orvoshoz menni, majd jött egy pont, mikor muszáj volt.

Elment, és rávilágítottak neki; -„Anyuka maga babát vár!”

Ezt mindenki más tudta és belátta, csak Ő nem, de ezek után már tudomásul vette.

Nagy volt a várakozás az érkezésem miatt az egész család körében.

Ehhez szeretnék hozzáfűzni egy vicces kis szösszenetet, ami arról szól, hogy Apukám Édesanyja Nagymama, olyannyira várta a születésem, hogy az idő alatt, míg nem tudták milyen nemű leszek, mindig mondogatta, hogy jön a kis Pityuka. Ám ennek ellenére nagyon örült nekem is, sőt imádott, amíg csak élt.

Anyáék ebben az évben költöztek a Bartók utcára, ahol én voltam az első lakótelepi baba.

A család ekkoriban még összetartott, s így egész sok idő volt az, amit igyekeztünk tágabb körökben is együtt tölteni.

4 hétre az én születésem után legidősebb nővérem is világra hozott egy lánygyermeket.

Közvetlen ezen a napon mondhatni, hogy én pedig újjászülettem. Anya egyszer csak arra lett figyelmes, hogy nem veszek levegőt és semmire sem reagálok.

Hála Istennek nagyon jól reagálta le a szituációt, és hideg vízzel leöntött. Ezt követően óriási levegővétellel újra az "élők" soraiban tudhattam magam.

Az évek teltek, de mi soha nem tartoztunk a jómódú réteghez, viszont baba koromban is tettek arról szüleim, hogy mindenem meglegyen és megfelelően tudjak cseperedni.

Óvodai éveimtől vannak emlékeim a gyerekkoromból. Már akkor sajnos elkezdődött számomra az, hogy támadások értek. Ez nem másból fakadt, mint a szociális helyzetünk. Sajnos a pénzzel, és a mindennapok nehézségeivel is napi szinten küzdöttünk.

Valamint támadási felületként szolgált számomra a fiús kislány mivoltom.

Annyi szerencsénk volt ezekben az években is, hogy a középső nővérem hatalmas szerepet vállalt minden nehézség leküzdésében, és segítség volt mindig.

Ezután jó pár fokozattal még rosszabb volt. Nagy megpróbáltatások elé tettek engem és szüleim is a sulis évek. Általános iskolás éveimben sokat ért 1-6 osztályig testi és lelki bántalmazás is.

Volt, hogy fiú fogta meg a nyakam, illetve lány is vágott szó szerint a földhöz... A lelki megpróbáltatások, ki merem jelteni jobban igénybe vettek. Szinte nem volt olyan nap, hogy ne sírva menjek haza.

De közben azért történtek jó dolgok is, és most mesélek arról az időszokról, amikor a kézilabda belépett az életembe. 2. osztályos lehettem, amikor lehetőség adódott arra, hogy egy sulis órán részt vegyek. Én már előtte úszni is jártam, ugyanis asztma és poratka allergiával "küzdöttem".

Sokszor fulladás közeli állapotba kerültem a rettentő erős köhögéstől. Havi vizsgálatokon kellett folyamatosan részt vennem.

Tehát ezért is szerettem volna elkezdeni ezt a sportot, hátha jót tesz a betegségemnek a mozgás, és ami vele jár... illetve nem utolsó szempont volt az sem, hogy ne kelljen énekórán ülnöm.

Azonban a tanítónőim nem szerették volna engedni, mivel lassú voltam mindig, és mindenben én voltam az utolsó. De amikor adódott a lehetőség, hogy ne iskolai keretek közt járjak, kapva kaptam az alkalmon, ugyanis ez a sport nagyon elnyerte a tetszésem.

És lám, kiderült, hogy ez nekem igenis jól megy! Hipp- hopp a kézilabda kapuban találtam magam, és megálltam a helyem! Így kis szülővárosom utánpótlás csapatának kapusa lettem. Miután a kézi bejött az életembe, nem sok idő kellett ahhoz, hogy Anya is fanatikus szurkolóvá váljon. Amelyik edzésemen csak lehetett, ott volt. A lelátót az Ő hangja töltötte be, csakis a jó értelemben.

Ebből az időszakból érdemes említést tenni az otthon eltöltött időről, hogy hogyan is teltek a mindennapok. Sokszor előfordult, hogy „hitelbe” vásároltunk a szomszédos zöldséges boltban. Anya is volt, hogy a közeli sörözőben úgy íratott fel magának cigit.

Mindent szerettek volna nekem megadni erőn felül, ezért is folyamodott Anya ehhez. Hirtelen ez mindig mentsvár volt, de sajnos ezt minden pénz érkezésének alkalmával keményen vissza kellett fizetni, és utána kezdődött a “verkli” előlről.

Sajnos én ezt nem megfelelő viselkedéssel „köszöntem meg”. Szemtelen és nagyszájú voltam. Ez lehet abból a körülményből is adódhatott, mivel nagyon nehezen tudtam azt megszokni, hogy nekem idősebb korúak a szüleim, mint a velem egy idős gyerekeknek.

Tipikus lakótelepi gyerek voltam. Ha kész voltam a leckémmel kimehettem játszani. Kihívtuk egymást a szomszéd gyerekekkel, cserebogarat kergettünk, labdázunk, mentünk át egymáshoz. Sokszor előfordult olyan alkalom is, amikor valaki éppen süttő-főzött vagy tudott adni a másiknak, akkor adott. Amolyan kis telepi „vacsikat” csaptunk a ház előtt.

Volt közös pizza rendelés, dinnyézés. Apa volt, hogy palacsintát süttött és vittem ki kínálni.

Olyan is történt, hogy az utolsó pár szelet kenyérből, ami otthon volt, a szomszéd lányoknak meleg szendvicset csináltam. És ez mindig jó érzéssel töltötte el a szívünket.

Apukám a vaksága ellenére, minden egyes nap kísért reggel az iskolába és edzés után pedig jött értem. Anya ez idő alatt volt, hogy közmunkában dolgozott, volt, hogy máshol. Minden lehetőséget megragadott, ami éppen jött az elég rossz egészségügyi és idegrendszeri állapota ellenére is.

Jártunk családsegítő által rendezett eseményeken is, valamint sokszor volt, hogy a helyi anyaotthontól kaptunk különféle élelem és ruha csomagokat. Szóval nem volt egyszerű életünk.

Akkoriban már legidősebb nővéremnek családja volt, Győrbe vették az irányt, mellette középső nővérem is ott találta meg a helyét. Egy évig Ausztriában is volt.

A nyarak jó részét Győrben töltöttem én is, nekem ez volt a nyaralás.

2016-ban jött egy lehetőség, hogy elmenjek Győrbe a híres csapat utánpótlásának válogatójára. Mivel ezt a nyarat is ott töltöttem, így nem volt akadálya.

Nem tudtam akkor még, mire is vállalkoztam. Válogatókon kellett részt venni, hogy bekerülhessek a csapatba.

Tehetségesnek találtak, így azzal engedtek el nyáron, hogy ősztől szívesen látnának engem. Akkor aztán jött a nagy kapkodás, hogy mi legyen.

Édesanyám elég elszánt teremtés volt, ezért igyekezett minden követ megmozgatni, hogy ősztől már betölthessem a kapusi posztot. Így Anya elhatározása miatt, és rám való tekintettel, esélyt adva a kézilabdában való előre haladásban, egy napon elindultunk Győrbe egy teljesen új fejezetet kezdeni.

Mielőtt költöztünk ötször szert tettem a "legjobb kapus" címre, igaz nagyon fiatalon, de jól esett, hogy legalább felnőtt emberek, más csapatok értékelték mindazt, amit teszek a kapuban, még ha sokszor a saját csapatom nem is.

Bizonytalan volt, hogy mi vár minket. De az biztos volt, hogy valami ismeretlen és teljesen új. Testvérem előtte tért haza egy év ausztriai lét, és egy friss szakítás után, így újra együtt volt a család, és mindent együtt kezdtünk újra. Anya, Apa, Nővérem és én.

Győrben az albérletünk csak úgy volt megoldható, hogy kaptunk "albérlet támogatást", amely egy részét fedezte csak a havi 180 000 Ft-os albérletnek. 2016-ban ez igen nagy pénz volt egy amúgy kicsi pénzzel rendelkező családnak. Nővérem fizetése nagyrészt ételre ment el, Anya és Apa jövedelme pedig a különböző fizetni valókra.

Nem egyszer előfordult, hátha tudunk valamivel többet vásárolni, hogy szó szerint kerestük az aprót, kiforgattunk minden zsebet, táskát. Kínunkban nevetésben törtünk ki ekkor, erre nagyon emlékszem. Minden élethelyzetben képesek voltunk egy kis humorral és iróniával könnyebbé tenni egy-egy nehéz pillanatot.

Néha a boltban 10 zsemlet mondtunk és valójában 11 volt a zacskóban. Szégyenletes tudom, de ez a szomorú igazság. Többször is olyan étel került az asztalra, amit abból készítettünk, amit éppen a hűtőben találtunk.

Anyukám és Apukám elindítottak egy olyan úton, ami tele volt kihívásokkal és küzdelemmel viszont mindez egy szebb jövő reményében.

Először nagyon úgy tűnt, hogy megtaláltam a helyem egy igazán sikeres csapatban, de sajnos itt is szembe kellett néznünk az anyagiakkal. Jöttek azok az évek, hogy igencsak “tartalékban” voltam és nagyon küzdenem kellett a helyemért.

Rengeteg edzés, bizonyítani és bizonyítani. Majd amikor azt gondoltam sikerült, sajnos rá kellett jönnöm, hogy mégsem. Elkezdődött az, hogy ide-oda lettem dobálva. Nem voltam elég. Mindig ért valamilyen atrocitás, hiába próbáltam mindent megtenni, valamit mégis mindig hiányoltak belőlem.

Ami még gond lehetett talán, az a testsúlyom. Eleinte a több, majd a későbbiekben, a kevesebb értelemben. Az a tűz, ami hosszú időn keresztül égett bennem, azt hittem soha nem fog kioltódni.

Az új iskolában könnyebbséget jelentett, hogy velem egy évfolyamba járt unokahúgom, akinek akkoriban a legjobb barátja voltam. Félelmeim ellenére pozitívan kellett csalódjak.

A korábbi évek tapasztalataiból kiindulva, nagyon féltem attól, hogy ugyanazt a hozzám való állást fogom kapni majd a korombéliektől. De egészen jó fogadtatást kaptam. Úgy éreztem, hogy befogadtak, és barátokra is leltem.

Volt egy időszak, amikor kifejezetten vágytam a társas kapcsolatokra iskolán kívül is. Tartozni akartam emberekhez, csoportokhoz, érintést és szeretetet érezni vágyódtam. Hallani szerettem volna szép szavakat. Képes voltam a figyelem érdekében bántani magam, problémát kreálni, s így törődést kicsikarni.

Otthon ez mind megvolt, de én, a velem egykorú fiatalok körében akartam fontossá válni, számítani. Kicsit ebben az időszakban a család háttérbe szorult. Bulizni, bandázni és inni akartam.

Rövid időt töltöttünk az első Győri albérletben, 1 évet talán, mert igencsak rossz kapcsolatunk volt az tulajjal. Tanácstalanok voltunk, a támogatás ellenére is nagyon nehezen tudtunk kijönni hónap végére, és a támogatást is csak egy évig kaptuk. Keresgeltünk, hátha találunk olcsóbbat, mert ez az állapot nem lett volna tovább tartható.

Jött egy hirtelen fordulat, egyik pillanatról a másikra. A kézilabda közegben van egy ember, aki túlzás nélkül olyan volt nekünk, mint egy segítő Angyal. Azzal a hírrel hívott fel minket, hogy talált nekünk egy albérletet. Ráadásul minden sokkal kedvezőbb volt, mint az akkori lakhelyen. Örök életen át tartó hála az, amit felé érzünk. A költözést, azt buszon pakkokkal teli pakolva tudtuk csak kivitelezni, de sikerült, és egy picit könnyebb idő érkezett.

Az általános iskolából való ballagásom Győrben igencsak érzelmesre sikerült annak köszönhetően, hogy megszerettem az osztályt. Félelmekkel, ugyanakkor várakozással teli voltam a középiskolát illetően. Mivel oda sikerült felvételt nyernem, ahová a kézilabdából kifolyólag szerettem volna Sajnos ebben az osztályban rá kellett jönnöm nem lesznek olyan viszonyaim, mint 7-8. osztályban.

Talán voltak idők, mikor kicsit jól éreztem magam, de nem volt az igazi. Ekkor még nagyon sokat találkoztam az előző iskolai osztálytársaimmal, mentünk bulizni, beszélgetni és a parton borozgatni.

Mint minden lány életében, nekem is eljött az első szerelem, most erről mesélnék egy kicsit. A 21 évem alatt voltak olyan esetek, mikor vágytam arra, hogy észrevegyenek a fiúk. Érezni akartam volna, hogy tetszik nekik az, aki én vagyok.

De soha nem hittem el, hogy ez lehetséges. Ez egyszerű okból adódott, ami nem más, mint a mai napig velem lévő önbizalomhiány és önértékelés.

Sok fiúval szimpatizáltam, de általában falakba ütköztem.

Egyetlen olyan párkapcsolatom volt, ami úgy gondolom, hogy említésre méltó bővebben.

Igaz, annak is már több éve. Ha őszinte akarok lenni, mai napig vannak emlékek, amikre szívesen emlékszem vissza. A semmiből jött és a hatása alá kerültem nagyon hamar.

Egy olyan érzés volt, ami tényleg más és felemelő. Akkor azt éreztem, hogy igen, van, akinek kell az, aki vagyok.

Találkoztunk, elsőre megkedveltem. Érzések indultak el bennem, összejöttünk és sok időt töltöttünk együtt. Sokszor mesészerű volt, néha, pedig mint egy vihar.

Számtalan élménnyel gazdagodtam mellette. Az ő családja más életszínvonalon élt, gazdagok voltak. Ennek később nagy szerepe volt a kapcsolatunk alakulásában.

Attól függetlenül, hogy mi szerényebben éltük a mindennapjaink, abban a huzamosabb időben, amit nálunk töltött, Anya és Apa igyekezett a tőlük telő legtöbbet nyújtani.

Egyszer csak jött egy pont, amikor elhatározásra jutottam és kitűztem magam elé célként azt, hogy lefogyok és kocka hasam lesz.

Igazából nagyon egyszerű, de mégis jelentős oka volt ennek. Olyan időszakokat éltem meg, hogy egyre több felől tettek megjegyzéseket a testalkatomra, illetve jelentős gödörbe kerültem a kézilabda területén.

Valamiben szerettem volna sikert elérni, és ekkor jött a döntés, ami mindent megváltoztatott. Először nehezen indult, ki-kitértem az útról. De utána fokozatosan kezdtem kivezetni azokat az ételeket a táplálkozásomból, amelyek nem feltétlenül ártanak, ha nem részei az étkezésnek. Szépen haladtam jó darabig. 75 kg-ról indultam és csak mentek le kilók, először 5 majd 10... Amikor már 10-nél jártam, többen is óva intettek azok közül, akik nagyon szeretnek, hogy jó lenne most már megállni.

De én; -“Óh, még egy 5 kg-ot, nem lesz gond, meg tudok majd állni! “

Egyre kevesebbet ettem. Minden nap hazavittem a reggelim, odáig fajult, hogy már csak csipegettem.

Elkezdődtek a napi rutinok kialakulni, egyre kevesebb szabadidőm volt. Jártam a kézi edzésekre, aztán otthon kezdődhetett este a “kocka has edzés”. Hajsoltam a testem egy nagyon rossz irányba. Beköszöntött egy új korszak. Ez pedig nem más, mint életem legszebb éveinek megrontója, az anorexia.

Elképesztő lejtmenet vette kezdetét. Ahogy gyülekeztek felettem a viharfelhők, szépen lassan vesztettem el magam körül az embereket "barátokat". A kézilabdában is gond volt a nagy súlyvesztés miatt.

Hiába teljesítettem továbbra is a tőlem telhető legtöbbet, futásokban élen jártam, kondiban is maximumot igyekeztem hozni. Mivel az étkezésem már nem olyan volt, nyomás alá kerültem. Rendszeres mérlegelések voltak. Ha utaztunk meccsre, a közös étkezések közben „felügyelet” alatt álltam, és ezzel nem hogy javítottak, inkább rontották a helyzetet. Lelkileg még inkább kikészültem ebben.

Úgy akartak rám erőltetni dolgokat, hogy nem voltak tisztában azzal, hogy ez bennem még inkább tiltást idéz elő. Mindemellett jött a pszichológus-pszichiáter korszak.

Minden alkalom előtt sok liter vizet ittam, rengeteg banánt ettem meg, mert lebegett a fejem felett a kórház fenyegetése. Volt, hogy a segéd utánam jött a mellékhelyiségbe, hogy meghallgassa, mit csinálok. Állandó rettegésben voltam akkoriban.

A barátommal lévő kapcsolatban kezdtem érezni, hogy egyre többet ér bántás a részéről, és túlzottan rám kezdett nőni. A hozzám való állása az én hibámból is adódott, de sajnos ekkor már egyre betegbb voltam. A végén azt is érezte, hogy milyen szint béli különbség van a családjaink között. Sajnos eljutottam arra a pontra, amire mai napig is nehéz szívvel gondolok vissza, de a szakítás mellett döntöttem.

A sikertelenül végződött párkapcsolatom és mellette jött betegség ellenére, sok más dologban viszont, azt gondolom rengeteget fejlődtem.

Sok szempontból érettebb gondolkodásom lett. Egyre jobb kapcsolatba kerültem a szüleimmel. Attól függetlenül, hogy ebben az időszakban sok időt töltöttünk a volt barátommal, de azt jobbára nálunk.

Anya akkoriban, idősebb kora ellenére rengeteget dolgozott. De, amikor lehetőség nyílt arra, hogy vele, vagy akár a nővéremmel közös időt töltsünk, akár filmezés formájában, mi megragadtuk azt. Amikor tudtam mentem elé munka után, boltba is együtt jártunk.

Sajnos ezek után jött egy pont, amikor már Anya a munka mellett, amit mi túlhajtottságnak gondoltunk, egyre kevesebbet járt el otthonról.

Ezután jött a világjárvány. Online oktatás, edzések. Ez talán annyiból volt jó, hogy nem kellett pszicho-dokikhoz járni. De az edzőknek különböző edzős és mérlegelő videókat kellett küldenem. Sokszor sajnós csalásra adtam a fejem és Anyáék az én „védelmemben” ebben is mellettem voltak, mint mindig, pedig tudták, hogy ez nem helyes.

Akkoriban minden időt este, amit lehetett Anyával töltöttem, sokat filmeztünk, Apával különféle vetélkedőket hallgattam.

Próbáltam kicsit újra visszatérni a közösségi életbe is, de már kívülállónak éreztem magam. Nem kaptam a barátaim felől azt a támogatást, amire ebben a lejtmenetben szükségem lett volna.

Sajnos Anya egyre rosszabb állapotban volt. Nehezen ment neki a járás, de dolgozni mégis ment, amikor otthon volt, és tehetett feküdt. Egyre kevesebbet evett. Én jártam boltba. Nem gondoltuk akkor még, hogy ekkora lehet a baj. Mondtuk neki, hogy orvoshoz kellene mennie. Túlzottan makacs volt. Nem akart.

Volt egy eset, amikor egy hajszál választott el attól, hogy Anyára mentőt hívjak. Sajnos ez mégsem történt meg. Egyik munkanapja után, szokás szerint mentem elé. Egy olyan táv, ami egy normális állapotban lévő embernek 5 perc lett volna, én vele azt 1 óra alatt tettem meg. Minden helyen, ahol lehetett megállt és leült. Ott is, ahol alapból nem lenne rá lehetőség. Utána jött a fekete leves, hazaértünk. Felfelé 72 lépcsőfok csigalépcsőn.

Mielőtt elindultunk volna, megmondtam neki, hogy inkább el se induljunk, hívok neki mentőt, amíg lent vagyunk. Elkezdett velem kiabálni. Szóltam Apának, hátha ő meg tudja győzni, de nem. A felfelé tartó úton majdnem minden fokon leült, közel egy óra alatt értünk fel.

Teltek a napok, eljött a kézilabda tábor ideje. Több napos „pokol” volt.

Aggódtam Anyukámért. Mellette az a lelki nyomás is fokozta a helyzetet, hogy egyre inkább benne voltam a betegségben és tudtam, hogy rengeteg atrocitás fog érni az étkezéssel kapcsolatban. Félttem az erőszakos hozzáállástól velem szemben. Sírva mentem el.

Anya nem tudott elkísérni, középső nővérem jött el velem, hogy segítsen a holmimmal. Fájdalmas búcsú volt.

Amitől félttem beigazolódott, beszélgetésre külön lettem hívva. Úgy akartak velem, olyan dolgokat etetni, amiket hosszú ideje nem ettem és egy akkor még nem diagnosztizált anorexiástól ilyen elvárni erős. Ráadásul azzal az attitűddel, amivel ez történt...

Pont a tábor idejére esett egy vizsgálatom, ahol kimondták, hogy anorexiás vagyok.

Abból a szempontból volt jó, hogy arra ez egy estére haza mehettem, de utána másnap vissza. Hiába volt bennem a kézilabda iránti szeretet, a rengeteg engem ért hatás miatt nagyon vártam már, hogy a tábornak vége legyen.

Az edzések lehettek bármilyen nehezek, imádtam őket. Szüleimet, amikor tudtam hívtam, írtam nekik ez idő alatt. Minden étkezés alkalmával figyelő szemekkel voltam körülvéve, és csinálhattam én bármit jól ezek után, elismerést nem kaptam. Mikor végre mentünk haza, óriási megkönnyebbülést éreztem.

Eközben otthon is folytatódtak a gondok. Lakás pályázatot kellett benyújtanunk, ugyanis ahol akkoriban éltünk, onnan menni kellett. Mellette sajnos Anya egyre többször vonult félre, nem volt jól.

A tábor után jelezték, hogy ha nem változtatok, ki leszek téve és készüljek, mert ismét mérlegelés lesz napokon belül. Azelőtti este Anyával sajnos összevesztünk, csúnya módon viselkedtem, egész életemben báni fogom.

Anya lefeküdt ezután. Reggel felkeltem, és szégyen, de nem mentem be hozzá.

Bennem volt, hogy nem szeretném felkelteni, meg az esti veszekedés...

Megtörtént edzés előtt a mérlegelés, írtam neki, utána még válaszolt is, örült, mert pozitív volt a helyzethez képest.

Edzés után közös ebédre mennünk.

Ezután életem legborzasztóbb hívása történt meg. Nővérem csak ennyit tudott mondani; Anya... Én meg már csukló hangon: MI ANYA?

Bekövetkezett az elkerülhetetlen, a szívem szétszakadt. Édesanyám meghalt.

Őrült mód szaladtam haza, hogy még otthon találjam. Borzalmas volt a felismerés, mikor oda értem, hogy többé nem ölel, nem beszél, nem nevet és, hogy soha többé nem lesz már velem. Amíg el nem vitték, öleltem őt a földön fekvő, fogtam a kezét és nem akartam elengedni. Az a nap mai napig kísért.

Nélküle kezdődött egy teljesen másik élet. Aminek volt egy meghatározott alaphangulata. Rengeteg dolog sokkal nehezebb lett. Apával életvitel szerűen ketten maradtunk. Költözés előtt álltunk. Nagyon nehéz volt először, hogy csak mi vagyunk.

Rengeteg súrlódásunk volt. A család apránként kezdett széthullani. Iskolában érettségi előtt álltam, a kézilabdát sajnos végleg elengedtem. Az állapotom nem engedte meg, hogy ennyi mindent csináljak, épültem egyre lejjebb.

Ahová költöztünk albérlet, igencsak rossz állapotban volt. Ugyanis felújítandó önkormányzati lakásba mentünk. Lelakottan és feltúrtan vettük át. Időbe telt és segítségére volt szükség, hogy lakható állapotba kerüljön, sikerült.

Apával talán kezdtük megszokni azt, hogy együtt vagyunk. Rengeteg segítséget jelentett számunkra, hogy a "kis középső" nővérem, akit én mai napig második "tiszteletbeli" Anyukámnak mondok, amikor csak tudott mindig segített bármiben, és velünk volt, a mai napig is.

Sajnos én Anya halálát követően még inkább elvesztettem magamat és magam körül az embereket. A kézi abbahagyása után, a tanulás maradt és egy régi, de örök szenvedély a fotózás.

Illetve ritkán. de már akkor is fejtegettem gondolatokat, amelyeket le is írtam.

Szabadidőmben nem úgy cselekedtem, mint egy átlag velem egykorú, hanem a boltot jártam és az töltött el örömmel, hogy minél jobb akciókat, és újdonságokat találjak. A legjobb időtöltéseim közé tartozott még Apával és "Pumival"(középső nővérem beceneve) eltöltött idő.

Teltek a hónapok, évek, eljött az érettségi. Vettem az akadályt. Lehetett volna jobb is, de meglett. Felvettek Jogi asszisztens képzésre az egyetemen. Sajnos ez a 2. volt, amit jelöltem, az elsőre nem lett elég pontom.

Megkezdődött az egyetem, sokat tanultam.

Közben a család Apán és Pumin kívül széthullott, szép lassan. Anya halála előtt a rendszeresen megtartott, és egészen jó hangulatú összejövetelek a családdal, és az ünneplések egyre inkább kezdtek elkopni. Egyre több nézeteltérés, és sok dologban való egyet nem értés mutatkozott meg. Ha volt ilyen jellegű közös esemény, azt igencsak felszínesnek éreztem, hiszen, szerintem nem csak alkalom adtán kell jó képet vágni a másikhöz.

Az egyetem idején kezdődtek meg a hasi fájdalmaim, nagyon erősek voltak, de már előtte is volt rá alkalom, akkor még elviselhető volt. Egyre sűrűbben kezdtem el ezeket érezni. Elejében nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, mivel igencsak nagy a fájdalom küszöböm.

De volt mikor már szó szerint meg kellett álljak, akár biciklivel, vagy éppen a buszon kellett még maradnom és össze kellett görnyednem, mozdulni sem igazán tudtam. Akkor kicsit már kezdtem megijedni.

Sok vizsgálatra jártam. Sokszor szembesítettek azzal, hogy a halál nem jár tőlem messze. Három alkalommal vért is kellett kapjak. És ez az, ami nagyon homályosan van meg nekem, mert amikor sürgősségin kötöttem ki az elmúlt két évben háromszor is, akkor sajnos én szinte nem tudtam magamról, olyan rossz állapotban voltam. Nővérem kísért ilyenkor és ott volt velem. Minden alkalommal a szívéből mintha kitéptek volna egy-egy darabot.

Szembesítették azzal, hogy akár meg is halhatok.

Volt, hogy egész nap ott voltunk. Apukámat pedig Tesóm hívta időközönként, hogy tudjon rólam. Nagy szerencsémre volt és van Ő is, mert ténylegesen a második Anyukámmá vált.

Próbáltak a lelkemre beszélni az orvosok, ápolók, de sajnos nem sok sikerrel.

Az utolsó eset óta annyiban változtattam, hogy az étkezéseim számát kicsit megemeltem, és több mindent eszek meg, mint akkoriban. De a betegség sajnos még most is fennáll.

Ahogy Apával egyre jobban kezdtünk összeszokni, közös programmá vált különböző sorozatok, politikai műsorok, sport rendszeres hallgatása. Mind ezek mellett, számtalan alkalommal már érettségi előtt is, majd az egyetemen is a közös tanulás bővítette a repertoárt. Nővérem főzött gyakran nekem, együtt vásároltunk, moziba mentünk, amikor lehetett közösen időt töltöttünk.

A vizsgák időszaka nagyon igénybe vett, rengeteget tanultam és volt, hogy hajnalokig, 2-3 óra alvásokkal. Nagyon nagy elvárásokkal voltam magammal szemben, de volt olyan, hogy be kellett látnom, az erőmből ennyi telik.

Az egyetem 2 évét mondhatni végig csináltam. A szakmai részből kellett volna csinálnom még 3-at, csak ismeretség hiányában, illetve a betegség ostroma alatt ezt nem igazán tudtam kivitelezni. Sajnos feladtam ezt is. Nem éreztem magamban annyit, hogy képes vagyok rá. Ez szerintem az önbizalom hiánya, és a kudarcától való félelem volt, ezért inkább meghátráltam.

Ezek után sem fogyott ki a negatívumok sora. Lépés és döntés kényszerbe kerültünk. Bizonyos okokból Apának mindenképp Orosházára vissza kellett menni, nekem pedig választanom kellett;

Egyedül Győrben, a nővérem közelében nagyvárosban, ahol lehetőségek tárháza van, vagy vissza Apával a kisvárosba, ahol bizonyos szempontokat figyelembe véve, nehezebb, de legalább egymást segítve együtt élünk.

Őszinte leszek. Addig a pontig, amíg nem volt minden összepakolva és zsákokba téve, bízva bíztam abban, hogy valamilyen csoda folytán mégis Győrben maradunk. Féltem Orosházától és a Pumitól való nagy távolságtól.

De azt megfogadtam, hogy ha megyek én is, márpedig az nem volt opció, hogy Apát egyedül hagyjam, akkor minden erőmmel azon leszek, hogy amit csak lehet, megadjak neki és segítek, ahol tudok.

Már a Győrben töltött idő legvégén éreztem, hogy zavar a tétlenségem, ezért Orosházán mindenáron azon voltam, hogy bármilyen nehéz, de munkát akarok találni.

Első körben azzal kellett szembesülni, hogy az itt lét komforton kívül esik ahhoz képest, amit megszoktam Győrben. Itt például a helyi közlekedésre gondolok. Tulajdonképpen a nullával egyenlő, a távolságok pedig innen a város széléről túl nagyok, ha az ember a-ból b-be szeretne eljutni. Ráadásul egy olyan biciklivel jártam, ami hosszú évek óta állt és több mint 10 éves.

Na, de elkezdtük Apával az itteni életünket, rögtön bele is vágunk a munka utáni keresgélésbe. Először egy műszaki kerámia termékeket gyártó cég interjújára mentem el, ahol nem jártam sikerrel. Ezek után Apa ismerősi körében tettünk próbákat. Hála Istennek, sikerrel! Egyszer csak jött egy üzenet, hogy lenne valami számomra.

El is mentem egy találkozóra a főnökkel, aki tulajdonképpen ismertette, hogy miről is lenne szó. Az elmondottak alapján igazán elnyerte a tetszésem.

Egy új játszóház, ahol gyerekek közelében lehetek, ugyan, ebben mi rossz lehet?

Először valóban minden jó volt. Munkatársaim is közvetlenül, kedvesen álltak hozzám. Nem éreztem, hogy bármilyen különbség lenne közöttünk.

Természetemből adódóan óriási megfelelési kényszer volt bennem. Mindig szükségem van a visszaigazolásra.

Nagyon vártam az első fizetésem, mivel ez idáig nem volt saját, általam megkeresett jövedelemem, csak a diákhitel és az árvasági, amivel hozzá tudtam járulni a mindennapokhoz.

Annak érdekében, hogy a munkába járás és az Orosházán való élet könnyebb legyen, elhatároztam, hogy a hosszú éveken át kuporgatott ballagási pénzből veszek magamnak egy elektromos üléses rollert.

Eljött az ideje az első fizetésnek. Büszkeség öntött el, és arra gondoltam; Látod Anya? Ez is megvan! A munkahelyen egyre több szempontból kezdett változni a helyzet, nem minden volt olyan, mint ahogy elsőre látszott. El is érkeztünk jelenemhez, így erről sokkal többet nem írhatok.

Történetem alatt, sajnos sok szó nem esett arról, hogy írok, mivel nem tudom széles körben a világ tudtára adni. Azt is százszor átgondoltam, hogy ezt a kis életrajzi „művet” megírjam-e. Az írás tág megnevezés, mivel szeretem politikai témában, közélettel kapcsolatban is kifejtetni a véleményem és a meglátásaimat. Emellett az érzéseimet általában versek és szösszenetek formájában jegyzetelem ki magamból.

Így rátérnék a lényegre, a jövőben szeretnék ezzel foglalkozni valamilyen formában, és ebben látom a jövőmet. Nagy szerepet játszik még az életemben a fotózás, de sajnos ez olyan dolog, amihez rengeteg pénzre lenne szükség, hogy elinduljak. Szerettem volna olyan egyetemre is jelentkezni, de nagyon nagy kikötések voltak és gépre is szükség lett volna. Jelenleg telefonnal készítek képeket, de ha a jövőben lehetőségem lesz rá, ez is olyan terület ahol elhelyezkednék szívesen. Biztos sok tanulással járna, de ugyanúgy megérné, mint az írásban való fejlődés.

Még gyermekkoromban egy másik lány "jósolt" nekem, ami mai napig nyomot hagyott bennem, azon leszek, hogy ne valósuljon meg.

A "jövendölés" az volt, hogy a harmincas éveim elején felakasztva találnak egy erdőben. A lelkemet ez a gondolat, azóta is mérgezi. Hálás lennék azért, ha annak a jóslatnak a legapróbb gyökerét is kitéphetném a lelkemből!

Szeretném, ha 10 év múlva ugyanúgy meg lenne a kis hármasszövetségünk; Apa, Pumi és én. Remélem, akkorra már rendben leszek saját magammal és kigyógyulok.

Így képes leszek arra, hogy egy párkapcsolatban, teljes mértékben benne tudjak lenni és a családalapításra is készen álljak. Jó lenne, ha a magam ura tudnék lenni és azokkal a dolgokkal foglalkozhatnék, amelyek szó szerint a szenvedélyeim és boldoggá tesznek. Adhatná az Isten azt a könnyebbséget, hogy nyerjünk a lottón. Viccet félretéve, /bár lottózunk Apával keményen!/ Boldog lennék, ha az imént leírt pozitív dolgok valósággá válnának, az én valóságommá. Annyira akarom... minden erőmmel ezen leszek! Igaz nagyon tartok a jövőtől...

Drága Macikám (Édesanyám) szavaival élve;

„Olyan soha nem volt, hogy ne legyen valahogy!”